

FJORTENDE KAPITEL

Der havde allerede en Tid rørt sig et ganske kraftigt Nyliv i den danske Hovedstad. Folk fra Provinserne eller fra Udlandet, som ikke havde set Byen i nogle Aar, kunde næsten ikke kende den igen, saadan var den vokset, og saadan havde den i alle Henseender forandret sig. Den evropæiske Kulturbølge, som var ledet ind over Landet, særlig ved Dr. Nathan, havde ikke alene vakt et længe ukendt aandeligt Røre, skabt en Række revolutionerende Digtere, Videnskabsmænd og Politikere, den havde ogsaa paa det rent praktiske Omraade fremkaldt et Gennembrud af ung og dristig Handlekraft, der søgte sig Tumbleplads. Per Sidenius var blot en blandt mange ærelystne og levkære unge Mænd, hvem den ny Tids Foretagelsesaand og de store Industrilandes halvt eventyragtige Udvikling havde opildnet og „sat Guldfluer i Hovedet,“ — som der gnavent sagdes om dem. Paa samme Tid som Per stod og fløjtede over sit Tegnebræt i den lille, mørke Nyboder-Bagstue, havde der rundtom paa Handelskontorernes Skruestole, ved Bankernes klædesbetrukne Pulte og paa de bageste Bænke i Universitetets juridiske Auditorium siddet andre forvovne Drømmere, der i det skjulte beredte sig til engang at gribe Førerskabet i Landet, — og virkelig var det allerede lykkedes enkelte af de klogeste og behændigste af dem at tilkæmpe sig en fremskudt Plads i det offentlige Liv, som hidtil helt var bleven behersket af det reaktionære Regeringsparti og et ganske molboagtigt Hof.

I Virkeligheden var da København paa gode Veje til at lade sig erobre af den ny Tid og dens Aand. Ikke alene havde Byens Omfang og hastigt fordoblede Folkemængde nu skaffet den Rang